

tas, ja meie kibbedad murret leikusse parrast järsko lõppetas, siis langtime, naese ja lastega, teistkorda selle armo saatja ette põlveli mahha, ja nutsime tänno parrast rõmo pissarad, nenda kui taewase Issa pilwedest ka rõmo pissarad ollid meie peäle mahha langenud. — Zeine pääw, mis selle järrele sai, ahwardas mind jälle teise sure kahjoga, mis agga sellammal wiisil hea pole põris. Olli ennesele rubla ja monned koppikat hõbbemat korjanud. Meist tahtsin ennesele uut kühbarat murretseda, sest et wanna ei seisand enam wihma wasto. Selle nouga läksin linna. Pole tee peäl wotsin leiba ja hakkasin siis jälle priiskeste teed káima. Linna kühbarseppa juurest walitfisin ennesele kühbarat, mis selle hinna wáart, kui mul rahha ká. Agga kas sate kúl, aus herra, minno hirmo diete árra-
arwata, kui tundsin, et se pissoke nahk kot, kus sees rahha hoidsin, ei olnud enam kallitus. Scisin kú aega wárristust táis

kui sammas. Mis muud parrast sedda, kui wanna kühbaraga leppita ja jälle koio pole kallada. Oh mis raske ja kurb olli südda essiotsa. Nattuke awal katsusin meelt jälle finnitada ning trõbstimisse mõttele rumi anda ommas süddames. Tulletasin mele, et helde Jummal minno hurtfiko nüüd hiljaste olli terwelt minnu-
le taggasi kinkinud; et olli sel korral keik minno ommad armolikkult hoidnud, nenda et wáskoldmisse lábbi ei ükski neid sedda hirmust põlletamise surma ei olnud kats-
nud. Ja kui olleksin selle minnute nüüd juhtund sure rahha kahjo parrast nurrise-
misele rumi annud, siis piddin issiennese káest kússima: kettel muud kui endil üks-
nes sest süüd? Eks minno omma holetusse lábbi se rahha kot laiata sanud? Siis peab sedda kahjo kúl waiksel wiisil kanna-
tama. Se lábbi láks südda nattuke awal rahholisfeks. — Kui sain sellesamma kohha peäle taggasi, kus olin minnes leiba wõt-